

Pirkko Saisio

**SPUUKI
SPAIDERMÄN**

ja **RAJU
NONNA**

Siltala

Spuuki Spaidermän ja raju Nonna

Pirkko Saisjo

SPUUKI
SPAIDERMÄN
ja RAJU
NONNA

Toinen painos (tarvepainettu laitos)

© Pirkko Saisio 2017, kuvitus Remu Välisaari

ISBN 978-952-234-431-1

Painopaikka: Books on Demand

Oli kesäaamu, ja vieläpä sellainen kuin kesäaamun pitää olla: kirpeä, pilveilevä ja tuulinen. Meri loiski laituria vasten, oltiin mökillä ja keiteltiin kahvia.

Tytär ja Vävy nukkuivat Tyttären entisessä huoneessa, niin ainakin luulin.

Tosiasiassa törmäsin heihin ennen kahvin kiehumista, ja säikähdin: siinä ne seisoivat ovella kummallisen näköisinä.

– Tu käymään meidän huoneessa, me näytetään sulle yks juttu.

Lupasin tulla heti kun olisin saanut kupillisen kahvia.

Ei käynyt. Piti tulla heti.

Ehdin sentään sammuttaa kaasun, ja vähän huolestuneena astuin kynnyksen yli.

Tytär ja Vävy seisoivat vakavina keskellä huonetta ja ojensivat minua kohti jotakin, josta en saanut mitään selvää, koska minulla ei ollut lukulaseja, ja tunnelma oli jotenkin senlaatuinen, että tuntui sopimattomalta lähteä niitä hakemaan.

Käteeni pantiin pieni, litteä mittari. Ajattelin, että se oli varmaankin jonkinlainen uusi kätevä veden lämpötilan hetkessä mittaava keksintö, ja varmuuden vuoksi kiitin.

Ajattelin, että se oli varmasti lahja minulle, kun tunnelma oli niin juhlallinen.

– Toi ei tajua.

En tajunnut, totta.

Rekkari astui huoneeseen ja kysyi yllätyksekseni, että onko toi raskaustesti.

Se oli, ja tulos oli positiivinen.

Onnittelin lyhyesti, minun täytyi saada olla yksin.

Menin istumaan korituoliin.

Menin hengittämään ja katsomaan merta, ja merellä lipui haahkanaaras vauvojen unileluja muistuttavat pokaset perässään.

(Muistin mitä oma äitini sanoi, kun vihdoinkin kuuli olevansa tulossa isoäidiksi.

Hän sanoi kaksi ällistyttävää lausetta peräkkäin, eikä niiden väliin mahtunut pistettä.

– Voi kun ne olis kaksoset voi kun se olis kaunis.)

Raskausajan ensimmäiset kaksi ja puoli kuukautta olivat tulevalle isoäidille vaikeimmat.

Tulevasta isoäitiydestä ei saanut kertoa kenellekään, ennen kuin kolme kuukautta raskautta oli kulunut.

En kertonut. En melkein kenellekään. Parille parhaalle ystävälleni ehkä kuitenkin tulin uutisesta maininneeksi.

Sitten piti keksiä tuleville isoäideille lapsen suuhun sopivat kutsumanimet.

Isoäitejä emme voineet olla, isoäiti haiskahtaa kirjallisuudelta ja tuo mieleen suden, jota pieni Punahilkka luo-lee isoäidikseen, koska sudella on pitsimyssy päässään.

Ne onnekkaat ystäväni, joilla oli jo lapsenlapsia, olivat pääasiassa mummeja, yksi mummokin, ja suomenruotsalaissuomalainen erikoisuus mumikin oli joukossa, sekä karjalaisperäinen maamo.

Yksi naispari nimesi itsensä mummiksi ja mimmiksi.

Kokeiltiin samaa.

Mummi ja mimmi eivät sitten kuitenkaan istuneet meille.

Sanoin, että halusin olla Nonna ja Nonnan pari voisi hyvin olla Donna.

Nonnalla ja Donnalla menttiin lapsen syntymään saakka.

Nonna-nimelläni on pieni historiakin.

Olin muutama vuosi ennen lapsenlapsen syntymää Tampereen komediateatterissa katsomassa kesänäytelmää Jäniksen vuosi.

En ollut lukenut tätä Arto Paasilinnan romaania, tiesin että siinä on jokin Vatanen ja jänis, jotka kiertelivät ympäri Suomea.

Vatasta näytteli nuoruudestani saakka läheinen ystävä ja kollega Laitalan Jussi ja jänistä tyttäreni.

Näytelmä alkoi, jänis astui näyttämölle jäätyään auton alle, loukkaantuneena ja pelosta vapisten.

Olin täysin varautumaton näin järkyttävään ja koskettavaan sisääntuloon, joten purskahdin itkuun. Koska kysymyksessä oli kuitenkin komedia, sain hetken kuluttua nauraa vapautuneesti.

Taisin olla aika kovaääninen reaktioissani, koska kulis- seissa Vatanen oli todennut jänikselleen, että katos, Italian mama on saapunut katsomoon ja nyt puolet yleisöstä tuijottaa häntä.

Jos siis kävin Italian mamasta, miksi en sitten Italian nonnasta?

Minusta tuli Nonna, ja vuosien varrella olen huomannut, että meitä nonnia on Suomessa kohtalaisen runsaastikin.

Ensimmäisen lapsenlapsen odottaminen on kärsivällisyyttä vaativaa puuhaa.

Aika, jonka pitäisi tällä myöhemmällä iällä jo jotenkin rientää, ei liiku mihinkään.

Laskettu päivä on toivottoman kaukana.

Vähän lähemmäksi se hivuttautuu, kun lopulta lapselle hankitaan hoitopöytä ja lastenvaunut, turvaistuin autoon, ja lopulta postista noudetaan äitiyspakkaus.

Kun laskettu päivä vihdoinkin tulee ja sitten menee, eikä mitään tapahdukaan, alkaa tilanne tuntua hölmistyttävältä.

Koska on vaarana, että Vävyllä on Lahden kaupunginteatterissa näytös juuri silloin, kun lapsi syntyy, niin ettei isä pystykään olemaan läsnä synnytyksessä, on sovittu että tukihenkilöksi lähtee Rekkari.

Jo kaksi viikkoa ennen laskettua aikaa olen löytänyt eteisestä valmiiksi pakatun eväskassin. Siinä on tukihenkilön voileivät, ja joka ilta kassiin asetetaan myös termospullollinen kuumaa, vahvaa kahvia.

Aamuisin juomme ne eväskahvit, kännykät ovat hälytysvalmiina kahvikuppien vieressä, ja syömme edellisiltaiset eväät.

(Soitan lopulta tuleville vanhemmille ja sanon, että Rekkarin on päästävä tämän valmistautumisen jälkeen mukaan synnytykseen, vaikka sinne isäkin pääsisi; jokin rooli hänelle on keksittävä. Vanhemmat päättävät, että Rekkari saa tulla mukaan ja kuvata vastasyntyneen.)

Seuraavanakaan päivänä ei tapahdu mitään, paitsi että eväät eteisessä vaihdetaan.

Minä kävelen pitkiä lenkkejä keväisessä Helsingissä, kännykkä on kädessäni, niin ettei se vain soi taskussa niin etten kuule sitä.

Kaikkialla työnnetään lastenvaunuja. Lastenvaunut ja odottavat äidit ovat selvästi vallanneet koko kaupungin.

Seitsemäskin päivä menee. Mutta illalla Vävy soittaa ja sanoo, että taitaa olla aika lähteä Kättilöopistolle.

Rekkari sieppaa eväänsä ja lähtee, ja minä soitan ystävälleni Anna-Leenalle, jonka ensimmäinen lapsenlapsi on syntymässä kesäkuussa. On sovittu, että pidämme toisillemme seuraa nämä isoäidiksi syntymisen pitkät tunnit.

Anna-Leena tulee taksilla, ja aamuyöhön juomme kahvia ja vähän viiniä. Rekkari soittelee puolen tunnin välein ja pitää meitä ajan tasalla.

Aamuyöstä Rekkari soittaa ja onnittelee minua ja meitä kaikkia.

On syntynyt poika, ja pojalla on tulenpunainen tukka.

Parin tunnin kuluttua Rekkari palaa kotiin, ja saan nähdä ensimmäisen kuvan lapsenlapsestani.

Pojalla on tulenpunainen tukka, on totta tosiaan, ja synnytyksessä hieman litistyneet piirteet, niin että hän näyttää pieneltä atsteekilta.

Kahden näyttelijän esikoisena pikku atsteekki on ajoittanut saapumisensa tyylikkäästi Maailman teatteripäivään.

*Riemastuttavia
kertomuksia
lapsenlapsen kanssa
vietetyistä hetkistä*

Spuuki Spaidermän ja raju Nonna kertoo riehaantuneen isoäidin hilpeistä, kreiseistä ja liikuttavista hetkistä tyttärenpoikansa kanssa. Kirjan mittaan Kolmivuotiaasta kasvaa Kuusivuotias ja Kuusivuotiaasta tulee Isoveli. Raju Nonna Pirkko Saisio ja tyttärenpoika Remu pohtivat yhdessä kaikkea maan ja taivaan välillä. Nonna on kirjannut kaiken ylös, ja mahtavan värikäs kuvitus on Remun käsialaa. Tämän teoksen silkka ilo tarttuu lukijaan!

ISBN 978-952-234-431-1 | KL 84.2

Graafinen suunnittelu ELINA WARSTA solmu.nu

sitalapublishing.fi

